

LBRIS

We know
books

CORINA LUPU

Hoata de inimi

Editura
Petale Scribse
Nojorid, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUPU, CORINA

Hoța de inimi / Corina Lupu. - Nojorid : Petale scrise, 2024

ISBN 978-630-6557-51-6

821.135.1

Editare și corectare: Marius Andrei
Delia Mitroi

Tehnoredactare: Tudor Neag

Montaj copertă: Maria Cătălina Buboc
Adrian Buzaș

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Prolog
Umbra dezamăgirii

– Ar trebui să eviți contactul vizual cu ea. Are o privire sălbatică și rece care te-ar putea ucide în doar câteva secunde.

Norman Paul, avocatul, își puse coatele pe masă, apoi îi atinse mâna cu vârful degetelor, pentru a fi sigur că interlocutorul său îl aude.

– Revino-ți în fire! Nu e momentul să cazi pe gânduri. În acea boxă a acuzaților ai fi putut fi tu, Roland. Îngrozitor! Nici nu vreau să mă gândesc!

Roland Mousse surâse amar, convins că i se spunea adevărul, pentru că de-a lungul feței sale se scurgeau broboane de sudoare, iar picioarele-i aveau un tremur necontrolat, deși era așezat pe scaun. Știa că sala de judecată se va umple cu oamenii care vor înfrunța supliciul căldurii infernale pentru a asista la sfârșitul acelei femei diabolice. Trebuia să fie condamnată pentru dubla crimă pe care-o săvârșise.

– Cum o să uit vreodată ziua în care am întâlnit-o pe Elisa Di Lucca? întrebă Roland în șoaptă, mai mult pentru sine. Atâta suferință, atâta dezamăgire și iubire, ca un blestem căzut asupra unor oameni nevinovați. E revoltător de-a dreptul.

– Dar te-ai îndrăgostit pe loc de ea și de averea-i ce părea colosală, îl completează Norman. Hai, recunoaște! Un barman dintr-un mic port francez, salvat de prințesa putred de bogată și amețitor de frumoasă. Norocul ți-a bătut la ușă, prietene. I-ai

deschis, l-ai pofțit înăuntru, dar cred că tot tu l-ai gonit. De ce? Era o tânără atrăgătoare, iar accentul ei italianesc, după cum spuneai, îi sporea misterul. Erați un mix italo-francez foarte interesant.

- N-ai cum să înțelegi, Norman, de fapt, nu știi nimic. Care noroc, despre ce vorbești? Frumusețea nu e totul, doar că eu am fost orb, nebun și atras irezistibil de misterul din jurul ei. O interesa orice lucru care avea legătură cu legendele istorice bizare, cu cărțile vechi și rare sau cu jurnalele de călătorii. Era curioasă să afle totul despre comori ascunse, despre locuri întunecate unde nu-ți dorești să ajungi, despre pirați și secrete nedescoperite. În plus, avea o fire destul de ciudată... când era dulce și iubitoare, când rece și calculată. Alături de ea aveai tot timpul impresia că te afli într-o altă dimensiune temporală. Uneori mă speria de-a dreptul.

- Adevărat, o femeie neobișnuită.

- Chiar era, îți jur. Oare nu asta o fi fost motivul pentru care nu și-a găsit un soț până la aproape treizeci de ani, în ciuda frumuseții și a bogăției? Aparent, niciunul din lumea asta mare n-a fost cu adevărat interesat de ea.

- Până la tine...

- Credeam că-mi surâde norocul, dar a fost cel mai mare ghinion al vieții mele. Sunt nenorocit pentru totdeauna.

Avocatul dădu din umeri și făcu o grimasă.

- Adică te-a păcălit? Ea pe tine?

- Oh, da! Iar ziua de azi e o dovadă-n plus că totul a fost o minciună. Dar ai dreptate... frumoasă, bogată, în drum spre America. Cum crezi că au sunat toate astea pentru un tânăr de douăzeci și șapte de ani, crescut alături de încă trei frați într-o casă în care era un veșnic vacarm, unde număram mereu banii, întrebându-ne câte zile ne vor ajunge?

- Sărăcia e la fel de grea ca boala.

- Da, zise avocatul crescut în puf. Ai dreptate. Oricum ar fi fost ea, nu merita un asemenea destin. Trist, foarte trist, iar eu nu știu dacă-mi voi reveni vreodată.

Norman se simți inconfortabil. Așa era, crescuse într-o familie înstărită și nu-i lipsise nimic, niciodată. Totuși, în perioada studenției avusese destui colegi obligați să-și caute și câte două, trei slujbe, care munciseră din greu pentru a-și plăti studiile. Știa despre ce vorbea Roland chiar dacă nu trăise neajunsurile vieții pe propria-i piele.

Conversația lor ar fi continuat, dar povestea tânărului francez era lungă și momentul total nepotrivit, iar Norman era foarte departe de adevăr, unul pe care nu și l-ar fi imaginat niciodată.

CAPITOLUL 1

Roland privea pe fereastră spre portul din apropiere fără să distingă mare lucru din pricina ploii torențiale care cădea de câteva ore bune și nu dădea semne să se oprească prea curând. Cerul era întunecat și doar câte un fulger, însoțit de un bubuit asurzitor, îl lumina din când în când.

– Mama ei de ploaie!

Laurent, colegul lui, se apropie și îl bătu ușor pe umăr.

– Mie-mi convine, azi n-o să prea avem clienți. Îmi place când e liniște.

– Fără clienți, n-avem niciun amărât de bacșiș, omule, despre ce naiba vorbești?

– Ar trebui totuși să sosească o navă din Italia, parcă „Elisa” îi zice. Am auzit că e vorba despre o familie foarte bogată care se mută în Statele Unite.

– Grozavă veste, să știi că sunt mai liniștit acum, îi răspunse el ironic. De parcă bogătașii ăia vor trece pragul hanului când la câteva sute de metri, pe faleză, sunt hoteluri și restaurante taman pentru stilul lor de viață.

Laurent își privi ceasul, apoi se uită lung la el.

– Vom vedea, dar presimt că va fi o zi interesantă.

– Interesantă? În ce sens?

– N-am nicio idee, dar mă aștept la surprize. Nu mai pune întrebări, fiindcă n-am răspunsuri, doar simt, atâta tot.

Unul dintre cei trei bărbați care stătuseră aplecați peste cămile cu bere avu și el un comentariu de făcut după ce-i ascultă cu atenție.

– Ba eu am auzit că sunt comercianți care se îndreaptă spre India. Nu știu ce vând ei, dar presupun că vor încărca mirodenii, țesături și alte fleacuri de pe-acolo.

– Eh, da! Cum le mai știți voi pe toate, zău, se burzului Roland la ei, clătinând din cap a neîncredere. În orice caz, vom afla curând a cui poveste e adevărată.

Trecuseră vreo trei ore bune când, brusc, Laurent se luminează la față. Distinse în depărtare silueta întunecată a unui vas ce se apropia de port. „Era și timpul să apari”, își spuse-n sinea lui, zâmbind.

Roland trebuia să recunoască faptul că, de obicei, zvonurile fuseseră confirmate de întâmplările ulterioare. Poate că nu era el genul care să se lase afectat de ele și să le acorde o importanță prea mare, dar era clar că mai mereu era ultimul care afla lucruri despre care se vorbea chiar și cu săptămâni înainte. Avea alte preocupări, era mereu pe fugă, mereu îngrijorat pentru ziua de mâine.

Pășise afară în ploaie și privi de-a lungul cheiului de piatră, cu simțurile-n alertă. Se apropia. Vasul din povestea lui Laurent era deja foarte aproape de locul de acostare.

– Ei, ce simți? Ești foarte îngândurat.

Nici măcar nu realizează când Laurent se apropiase de el. Acel vapor avea ceva misterios care îi stârnea curiozitatea.

– Simt că destinul meu se va schimba. Nu știu dacă e de bine sau de rău, dar ceva bizar se va petrece.

– Adică, simți și tu ceva „interesant”?

– Pentru mine acest cuvânt nu înseamnă mare lucru pentru simplul motiv că nu-l prea pot explica, dar în aer e ceva ciudat, iar acest vapor pierdut în ceață pare mai degrabă o fantomă.

– Nu-ți fie teamă.

– Nu e teamă, e preocupare. Nu-mi plac nici lucrurile, nici sentimentele inexplicabile, iar în momentul ăsta ele mă domină. Oare de ce?

– Mai bine intrăm, Roland, mi-e frică mie să n-o iei razna.

Se supuse și încercă să-și facă de lucru, însă trăgea din când în când cu coada ochiului spre vaporul ce se odihnea liniștit în port. Hotărât lucru, ceva nu era în regulă cu el. De doi ani, de când lucra la „Vechiul Han”, văzuse o mulțime de vase sosind sau plecând, dar niciodată nu fusese răscolit de apariția lor, în niciun fel. „Elisa” în schimb, părea mai degrabă o corabie gigantică a unor pirați din istorie, ce renăscuse pentru a străbate din nou mările și oceanele planetei.

Când tocul pantofului ei răsună pe podea, Roland simți un fior zguduindu-i trupul. Se trase câțiva pași înapoi și își ridică încet privirea. Se pomeni în fața unei femei ce părea desprinsă dintr-o poveste despre comori îngropate și tărâmurii misterioase. De la părul ei negru, lung, ce-i acoperea umerii ca o mantie de mătase, până la ochii mari, întunecați și pielea albă și fină ca porțelanul, era o apariție pe cât de fascinantă, pe atât de tulburătoare, pentru că nu zâmbea, iar chipul ei părea împietrit. Buzele-i pline, ușor arcuite, nu schițau nici cel mai firav surâs, iar mersul, o combinație perfectă de hotărâre și grație, lăsa impresia de putere, siguranță de sine, încredere și îndrăzneală.

Cumva temător, se strecură în spatele tejghelei, alături de bunul său prieten, în vreme ce femeia își roti privirea prin jur și se așeză la o masă, lângă ferestră. Nu părea interesată de nimic în afara unei cărți voluminoase, învechite, pe care-o avea în mână și pe care se grăbi s-o deschidă, cufundându-se-n lectură.

Roland și Laurent se uitau lung unul la altul.

– Să fi venit cu vasul „Elisa”? întrebă Roland în șoaptă.

– Absolut. N-am mai văzut-o niciodată și nu e o apariție pe care s-o poți uita prea repede. Privește-i hainele... Oare o fi în toate mințile?

– Mi-e imposibil să cred asta.

– Eh, lucrurile „interesante” pe care le presimțeam sunt pe cale să se producă. Du-te, ia-i comanda.

– De ce eu? Ba, du-te tu.

În acel moment femeia își ridică privirea din carte, o fixă asupra lor câteva secunde, apoi făcu un scurt gest cu mâna. Le era adresat, cu siguranță, dar uimirea îi înghețase pe amândoi. Ea repetă gestul și, mai mult împins de la spate de către Laurent, Roland se îndreptă spre ea cu pași mici, șovăielnici.

– Bine-ați venit! Cu ce vă pot servi, domnișoară?

Realiză că vocea îi sunase ciudat, așa că tuși scurt pentru a o drege, moment în care necunoscuta schiță un zâmbet atât de cald, încât părea ireal. Era răvășitor de frumoasă.

– Sunt Elisa Di Lucca, iar tu?

– Roland, spuse el simplu.

– Așa... Deci, Roland, ești amabil să-mi aduci și mie meniul?

El o privi de parcă ar fi fost puțin nebună și se abținu cu greu să nu pufnească-n râs.

– Meniul, domnișoară? Aici, în acest loc? Regret, dar este atât de sărac, încât vi-l pot spune eu în câteva secunde. În afară de băuturi alcoolice de orice fel, avem cafea, ceai și apă. Dacă vă este foame, atât eu, cât și colegul meu Laurent, vă putem pregăti sandviciuri delicioase cu șuncă și cașcaval, pește sau vegetariene.

– Asta e tot?

– Din păcate, da, însă vă pot recomanda câteva restaurante pe faleză care vă vor satisface orice pretenție culinară.